

vilde ikke kunne fremstaae som saa levende Vidner om hin Skat som f. Ex. det ærede Medlem, der fortalte os, hvorledes den Lykke, at han havde meget Hartkorn, havde medført den Ulykke, at han er kommen til at svare mere Skat, end han vilde have gjort efter vort nuværende Forslag; det var kun den gamle Lov, som medførte denne Ulykke for ham. Men Grindringen var dog saa stærk, at Klagen kom frem i Anledning af det nye Forslag, der vilde afhjælpe Klagen. Men naaget jeg ikke er istand til at føre Beviis fra indenlandske Erfaringer, være det mig dog tilladt at føre et Beviis fra engelske Erfaringer. I England har man nemlig eksperimenteret med disse forskjellige Systemer. Man har for lang Tid siden kændt en Indkomsskat, der lagde an paa at beskatte den samlede Eiendom; inden man kom til den nuværende Fordeling efter bestemte Indtægtskilber, prøvede man sig frem gennem en Beskatning af den samlede Indtægt. Man begyndte — det lyder ganske vist besynderligt, men det er dog saa — man begyndte under de gamle Revolutionens-Krige med, hvad jeg i Korthed vil kalde en Udgiftsskattelov, og dernæst gik man over til en Indtægtskattelov. Den første virkelige Indkomsskattelov blev sat igjennem af Pitt 1799. Den gav det ret anseelige Udbytte af omtrent 50 Millioner Rd., det vil sige 6 Millioner Est., men man var ikke fornøjet med denne Skatts Udbytte. Det var nemlig en Skat af 10 Procent, og man sagde sig selv: Den aarlige Indtægt i England er større end 60 Millioner Est., det kan ikke være Andet, og altsaa er der noget Galt i den hele Skat. Hvad gjorde man saa? Man gik i 1803 over til det Classesystem, som senere blev gjenoptaget af Sir Robert Peel, da han mange Aar senere kom til den nye Beskatning. Man holdt sig altsaa nu til de enkelte Indtægtskilber og søgte at ramme dem umiddelbart paa første Haand. Man satte Skatten fra 10 pCt. ned til 5 pCt., og hvad troe de Herrer, Resultatet blev. Den forrige Skat af 10 pCt. af den samlede Indtægt gav 6 Millioner Est.; den nye Skat, som holdt sig til de enkelte Indkomsskilber, men som var sat ned til 5 pCt., gav ikke destomindre 5 Millioner Est., altsaa en Nedsættelse fra 10 til 5 pCt. gav kun

en Tilbagegang af 1 Million Est. Jeg beder det ærede Medlem betænke, hvilken Erfaring der ligger heri. Nu vil man maaskee troe, at det var den første Lettelse, der ligesom virkede paa denne mærkelige Maade; men nei! Krigen vedblev, Struen blev anbragt, og man skruede op og op, og man kom atter til 10 pCt. Nu mene formodentlig ærede Medlemmer, at Skattens Udbytte ikke længere kunde følge med, men mærkelig nok, Udbyttet steg snart til 12 Millioner Est., og da man kom til Slutningen af Krigen, var dens Udbytte gaaet op til omtrent 16 Millioner Est. Da Freden var kommen istand, varede det rigtignok ikke længe, før den hele Skat affastaffedes. De ærede Herrer vilde altsaa see, hvilken Forskjel der er paa, om man gaaer en naturlig Vej, som man praktisk kan gennemføre, eller man stiller sig ideale Formaal og ikke spørger sig selv, om man har Midler til at realisere dem; thi hvilke ere de Midler, hvorved man vil prøve paa at opnaae det Resultat, som vi vide, at vi kunne faae ad den bekjendte Vej? Man har foreholdt os, at denne Vej ikke er saa vel kændt, man har ironisk foreholdt os, at vi kun havde denne ene Lov af 1764, at det dog ikke var noget saa overordentligt Gammelt og Tilvant; men, mine Herrer, man overseer paa en mærkelig Maade, at den Fremgangsmaade, der blev anvendt i 1864, støttede sig til Noget, der var vel kændt her i Landet, nemlig i Communerne. Hvorledes er det, det gaaer til i en Commune, naar der finder Ligning Steb efter Formue og Leilighed? Gaaer man da ikke frem netop som efter Contingentsystemet? Man er vel ikke vant til at anvende dette Udtryk her, men er det dog ikke det selsomme i Virkeligheden? Man opgjør ikke først Skattesindtægten og siger: vi tage 1 eller 2 pCt. af den, men, inden man er kommen saa vidt, kender man i Kommunen Indtægts- og Udgiftsbudgettet, og den Fyldingssum, som behøves, fordi de andre Indtægter ikke forslaae, lignes da efter Formue og Leilighed. Det er i den Forstand, jeg siger, at Contingentsystemet er gammelt, og at Loven af 21de Martz 1864 knyttede sig til noget Tilvant og vel kændt. Dette vil man nu aldeles kaste overbord, og istedetfor skoler man paa sine Skattecommis-